

Ina van Veen—van der Vlies

... een borduursel

Langzaam, met een onwillekeurige zucht rees Hilde uit haar gezurkte houding.

Achterom ziend zocht ze naar iets om op te steunen, maar dan zonk ze neer op 't zacht veerende bed.

Op deze afstand keek ze naar 't volbrachte werk. De deurtje van het kleine, zachtblauw gelakte kastje stonden nog wijd open. Onberispelijk lagen daar de miniatuur stapeltjes kleedingstukken met de blauwe lintjes fijntjes erom gestrikt. Langs de planken, blank en sierlijk, hingen de gerimpelde, batisten strookjes.

„Alles klaar.”

Ze zei het hardop en haar blik, waar-

mee ze naar 't gevulde kastje keek, was een liefkoozing.

Wat was er veel gedaan. De kleine flanelletjes prijkten met blauw omgefesteerde naden en zoomen, de snoezige hemdjes hadden heel fijne, smalle kantjes en één klein borduurseltje, een vliedertje of een bloempje, de witte, wolven omslagluiers waren met blauwe zijde omhaakt. En dan de lakentjes en sloopjes met de opengewerkte randen! Alles, alles was nu klaar.

Daar stond ze alweer en sloot langzaam, bijna dralend de deurtjes. Dat alles nu klaar was en zoo mooi en feestelijk bij elkaar lag in het grappig-kleine kastje! Het was haast niet te gelooven. 't Was heerlijk rustig nu ook.

Dan, zonder 't zich bewust te zijn, op de teenen loopend, ging ze naar de hoek van de kamer. Het gordijn, dat een nisje afsloot, schoof ze terzij. Daar stond de rieten wieg, gereed om te ontvangen. Streelend ging haar hand langs het zachte voile van de gordijntjes, door blauwe linten vastgehouden. Wat was het mooi teerblauw, en de rose bloempjes, er kwistig op neergestrooid maakten het geheel zoo feestelijk.

„Weet je waar het op lijkt!” had Dik gezegd, „op appelbloesem tegen een voorjaarslucht.”

... keek dan in de wieg ...

Ze glimlachte stil, keek dan *in* de wieg. Op het blauw en wit wollen dekentje met een patroon van kippen en kuikentjes lag onberispelijk het blanke laken-tje, het halfronde kussentje met het kant-plooiseltje rondom, scheen tot neervlijen te nooden.

O, als nu werkelijk . . . !

Ze zuchtte heel diep, toen ze 't zich trachtte voor te stellen, een klein, klein bolletje op dat kussentje, twee kleine knuistjes op dat lakentje . . . .

Dan, geweldiger en machtiger dan andere keeren stond de angst in haar op. Neen, het kon eigenlijk niet. Het was te mooi, te heerlijk. Het zou wel nooit gebeuren, dit groote, groote wonder.

Waarom zouden zij het mogen ontvangen — terwijl er zoovelen waren, die nooit hun begeerte verkregen? Of, als het kindje toch kwam, waarom zou het een kind wezen, waar ze blij om konden zijn?

Juist de laatste tijd had ze zoo vaak kinderen ontmoet, die lichamelijk of geestelijk abnormaal waren. Het kon toch dat ook hun kindje . . . .

Ze rilde. Neen, dat wilde ze nu niet denken. Ze wilde aan vroolijke, blijde kinderen denken en kijken naar de mooie plaat in de huiskamer: het blonde meisje, gebogen over de wieg van het kleine broertje.

Maar opnieuw kwamen de angstige gedachten: Och, wat hielp dat, kijken naar en denken aan iets moois? Bidden, dat hielp! Ja maar, die andere ouders dan, die die kinderen hadden? Die collega van Dik, wiens eenig dochttertje in een tehuis voor achterlijke kinderen verpleegd werd. Waarom zou dat zware kruis hun niet evengoed worden opgelegd?

„Als God het wil,” huiverde het in haar.

Alsof de zware last reeds op haar schouders drukte, zoo keerde ze zich om. Uit haar oogen was de feestglans verdwenen.

Deze keer kon Dik haar niet op-

fleuren met zijn warme: „Ons kindje? Dat wordt net zoo mooi en zoo lief als zijn moedertje.”

„Het is zoo'n groot wonder, en zoo heerlijk, daarom durf je 't niet te gelooven,” zei hij nu, „maar weet je wel, dat je altijd die gedachten hebt gehad? Weet je wel, dat je nooit kon gelooven dat wij werkelijk ons eigen huisje zouden hebben en dat jijzelf bruidje zou wezen, niet een ander, maar echt jijzelf? Weet je nog?”

„Ja,” zei ze zacht, „en toch is 't gebeurd.” En een glimlach kwam in haar oogen. Ze doorleefde nog weer in gedachten die stralende dag.

„Ik weet het wel, Dik,” fluisterde ze dan, „ik mag ook geen zorgen voor de tijd hebben. 't Is verkeerd van me, maar 't is net of 't iedere keer op me afkomt.”

Zijn armen waren vast om haar heen, maar boven haar blonde haar, werden zijn oogen ernstig. Het moest nu gauw gebeuren; alles wachtte. Als ze zoo erg ging tobben, zijn vrouwtje, dan wist hij niet meer waar hij haar mee troosten moest.

Maar 's avonds bad hij ernstig voor hen beiden: „Gij weet alle dingen, Heere. Gij weet onze zorgen en vreezen. Gij weet ook hoe ons kindje worden zal, en wij willen dat vertrouwend aan U overgeven. Eén ding vragen wij van U: Geef ons kindje, dat het Uw kind mag zijn. Dan is het goed.”

Het werd heel stil en rustig in Hilde's hart. Dat bleef ze bidden: „Eén ding vragen wij van U. Geef ons kindje, dat het Uw kind mag zijn!”

„Een zoon,” zei de dokter.

Het was een heel fijn, dun stemmetje dat schreide, maar Hilde hoorde het. Ze sloot de oogen. Een reine, blijde rust daalde over haar.

„Hilde,” zei Dik zacht.

Ze bemerkte aan de klank van zijn stem zijn diepe ontroering. Plots vloog 't door haar hoofd: Om het kindje? Nog eenmaal stond de oude angst in

haar op. Ze opende wijd haar oogen. „Goed?” fluisterde ze gejaagd.

Voor Dik antwoorden kon, zei dokters vroolijke stem: „O mevrouw, een prachtjongen! Ja, u kunt hem dadelijk in 't bad zien spartelen.”

En toen Hilde het rose popje in de handen van de verpleegster zag, bloeide de blijdschap hoog in haar op. En haar hart vroeg in oneindige verwondering: „Voor mij, Heere? Dit voor mij!”

„Voor mij?!”

In de klare rust van de volgende dagen, allen vol van nieuwe, verrassende dingen, moest Hilde het steeds weer vragen. Er was een diepe beschaamdheid in haar. Wat had ze erg getobd en wat had de Heere alles goed gemaakt. Onverdiend vond Hilde de zegeningen, die ze iedere dag opnieuw genieten mocht.

Steeds weer was er die diepe verwondering in haar oogen, als het kleine kopje met de donkere, zijige haartjes tegen haar borst lag gevlijd en 't mondje gretig dronk.

Wat was het kindje lief! Stil genietend bewonderde ze alles aan hem: De groote, blauwe oogen, die al zoo helder open konden staan, het grappig kleine neusje en het snoezige mondje, de zachte ronde wangetjes en de oortjes!

„Zuster”, zei ze dan weer, „wat leuk hé, die onbewuste gebaartjes. Die hand-

jes, zoo lief! Z'n nageltjes zijn net van die heel kleine rose schelpjes, die we vroeger aan 't strand zochten. Neen, zoo klein heb ik ze toch nooit gevonden.”

„Het is een juweeltje,” moest Zuster toegeven. „Maar,” lachte ze dan, „k geloof wel dat u veel te trotsch op hem bent.”

Hildes oogen werden ernstig.

„Neen,” zei ze zacht, „dat is het, geloof ik, niet.” Ze zocht naar 't juiste woord. „Ziet u, ik vind het zoo'n groot wonder, zoo'n kindje, ik kan 't haast niet begrijpen. Het is net als in een psalm staat: Als een borduursel.”

Zuster knikte. Ze was ook ernstig geworden.

's Middags aten ze samen de middagsboterham, omdat Dik niet thuis kon komen en na 't eten las Zuster de honderd negen en dertigste psalm. Hilde luisterde stil.

„Ik loof U, omdat ik op een heel vreeselijke wijze wonderbaarlijk gemaakt ben; wonderlijk zijn Uwe werken, ook weet het mijn ziel zeer wel . . .”

Voor ze zelf ging slapen, mocht eerst het kindje nog weer drinken. En terwijl Hilde hem omvat hield, dacht ze eraan, dat het niet genoeg voor hem was, dat hij wonderlijk gemaakt was, en ze bad, inniger nog dan voor zijn geboorte: „Laat hij U er ook eenmaal om mogen loven, Heere. Geef hem, dat hij Uw kind mag zijn.”

